

Amikor apu bejelentette, hogy négyesben elmegyünk étterembe, már biztos voltam benne, hogy gáz van.

Az éttermi vacsora az a **MŰFAJ**, amit a szülők akkor vesznek elő, ha **NAGY** és **KOMOLY** megbeszélnivalójuk van a gyerekeikkel, mert

- ① egy étteremben kevésbé lehet balhézni,
- ② azt remélik, hogy a kölykök puccos ételekkel teletömve engedelmesebbek lesznek

(adalék: az utóbbi trükk a velük való bánásmódnak is fontos eleme, vagyis éhes szülőt kár nyaggatni, nem jöhetünk ki jól belőle). Én pedig amúgy is utálok étterembe járni. Nem azért, amiért a velem egykorúak, vagyis, mert viselkedni

kell, és nem lehet örökké a telefont nyomkodni, hanem mert halálra rémülök a pincérektől. Szabad röhögni, de ez a helyzet: van, aki a kutyáktól vagy a szellemektől fél, engem a pincérekkel lehet kikergetni a világból. Amikor megjelennek, egyszerre három tényért egyensúlyozva a karjukon, mindig az a kényszerképzetem támad, hogy az egyiket tuti a nyakamba öntik, jó eséllyel egy levest, és akkor a testem X százaléka megég, és sose lehet belőlem történész – bár amikor megosztottam Mórral ezt az aggályomat, azt felelte, a történészeknek tök mindegy, hogy néznek ki, mert úgylis csak a könyvtárban kutatnak, vagy konferenciákra járnak. Hát, kösz.

Szerencsére ahhoz azért nem ragaszkodtak apuék, hogy kiöltözzünk, mert az kész tortúra lett volna. Meg akartam előzni, hogy a nagy gonddal tervezgetett bejelentésüktől sokkot kapjak az étterem közepén (esetleg meglepetésemben felugorjak az asztaltól, és véletlenül meglökjem a pincért, aki..), úgyhogy indulás előtt félrehívtam aput, hogy legalább nagy vonalakban mondja meg, mire kell számítani, de ő komoly képpel közölte, hogy Beával úgy látják jónak, ha egyszerre tudjuk meg a dolgot. Jézusom, remélem, nem akarnak jövőre közös nyári táborba küldeni minket, vagy ilyesmi, mert akkor kirohanok a konyhába, és önként borítok magamra egy tál levest, csak hogy elkerüljem. Odafelé menet a kocsiban mindenki csendben volt, Zsombor egykedvűen bámult kifelé az ablakon, a szüleink izgatott pillantásokat váltottak, én meg legszívesebben előrenyúltam volna, hogy teljes erőből összekoccantsam a fejüket. Aproó, fej és koccanás: a sebem meglepően

gyorsan gyógyult, már csak egy vékony csík látszott belőle, és mostanában már fájdalomcsillapító nélkül is el tudtam aludni. Zsombor még mindig nem kérdezte meg, hogy vagyok, vagyis egy árva szót se szólt hozzám, de már kezdtem megszokni. Talán így is élhet az ember valaki mellett, nem kell tudomást venni a másikról, és kész. Eredetileg nem így terveztem, de kibékültem volna a dologgal, volt viszont egy olyan sanda gyanúm, hogy a szüleink a legkevésbé sem.

– Az ablak mellé kértük az asztalt, szép, nem? – Bea mosolyogva végigmutatott az éttermen, és minden ellenérzésem dacára el kellett ismernem, hogy igaza van: a terem hatalmas, földig érő ablakai a Dunára néztek, épp akkor ment le a nap, szóval tényleg elég királyul festett az egész. Mosolyogva biccentettem, Zsombor felől viszont csak egy türelmetlen sóhaj hallatszott. Kezdem úgy érezni, hogy még ha valami csoda folytán barátságosabb is lenne hozzám a jövőben, én már nem igazán akarom megismerni. Most kéne látniuk a szavazóinak, akikre úton-útfélen vigyorgog, valószínűleg nem lennének annyira oda érte.

A pincér (BRR) odavezetett minket az asztalhoz, a szüleink pedig előzékenyen megengedték, hogy az ablakhoz üljünk, nem mintha Zsombor egy pillantást is vetett volna a kilátásra. Én viszont megint arra gondoltam, miközben megrendeltük az italokat, hogy ez az egész nagyon nem tetszik nekem, és ahogy anyu mondta mindig kiskoromban, tuti „sírás lesz a vége”. Bea meg apu egészen addig húzták az agyunkat, és próbáltak tök semleges témákról cseverészni, míg csak ki nem hozták a főételt, de mivel addigra már ordított rólunk, hogy

elegünk van az egészből, Bea ünnepélyes arccal pillantott ránk, és megfogta apu kezét az asztal fölött.

– Hugóval mondani szeretnénk nektek valamit.

Eljegyzés? Esküvő? Gyerek?

– Gondolkodtunk, és arra jutottunk, hogy változtatni szeretnénk a jelenlegi helyzeten.

Nyári tábor? Közmunka? Nevelőintézet?

– Tudjuk, hogy nagyon sok dolgotok van mostanában, és nem akarunk bezavarni a terveitekbe – vette át a szót apu, mintha valami rutinos ügyvédi iroda alkalmazottai lettek volna. – Ábel fejszerűlése is megijesztett minket egy kicsit, de szerencsére úgy tűnik, gyakorlatilag meggyógyultál – mosolygott rám –, szóval arra gondoltunk, hogy... – itt Beára nézett, aki megadta a kegyelemdőfést:

– **...a hétvégén elmegyünk síelni.**

– És? – szólalt meg Zsombor az este folyamán először.

– Mondom, elmegyünk síelni – ismételte Bea türelmesen, mire a fia megvonta a vállát.

– Oké. Jó szórakozást, meg minden.

– Azt akarjátok kérdezni, kibírunk-e egy hétvégét nélkületek? – viccelődtem kicsit maflán, mert éreztem, hogy nem egy „lelépünk a hétvégére, ne öljétek meg egymást”-típusú hír miatt jöttünk ide, és nem emiatt sugdolóznak már napok óta, mint az óvodások. – Szerintem megoldjuk.

– Nem, nem értitek – rázta meg a fejét apu. – **Elmegyünk síelni, együtt. Mind a négyen.**

A pincér ebben a pillanatban érkezett meg, hogy leszedje a tányérokat (ilyenkor már kevésbé paráztam tőle), és láttam

rajta, hogy meg akarja kérdezni, kérünk-e még valamit, de ahogy végigpillantott az arcunkon, inkább gyorsan eltűnt. Éreztem, ahogy jeges verejték csordul végig a gerincemen – na, jó, igazából nem, de lefagytam, az biztos. Zsombornak is kifutott minden szín az arcából; ha másért nem, ezért a látványért megérte, hogy apuék ledobták a bombát.

– Nem – mondta lassan. Nem rázta meg a fejét, egy porcikája se mozdult, csak az asztallapra meredt, és megismételte: – Nem. – Aztán az anyjára nézett, és még egyszer nyomatékosította: – Szó se lehet róla.

– Nem a véleményedet kérdeztük, kisfiam – válaszolta Bea nyugodtan. – Csak elmondtuk, mi lesz: síelni megyünk a hétvégén, és kész. Mindegyikünk ezerfelé rohan, így nem lehet családi életet élni, és ahogy a dolgok állnak köztetek, muszáj, hogy egy kicsit együtt legyünk, beszéljünk, próbáljuk megismerni egymást...

– De ezen a hétvégén, anya?! – Zsombor olyan hangosan csattant fel, hogy a környező asztaloktól mindenki felénk bámult. Szerintem életünkben először fordult elő, hogy tökéletesen értettem, mit érez. – Jövő szerdán választás! Én most nem mehetek sehova!

– Hétvégén úgyse kampányoltok. – Bea még mindig hűvösnek és kimértnek tűnt, bár most alig érezhetően felemelte a hangját. – Talán még jót is tesz a véghajrá előtt, kipihened magad, feltöltődsz...

– Igenis akarunk kampányolni a hétvégén, egy csomó mindent kell még csinálnunk! – Zsombor észbe kapott, hogy hisztivel semmire se megy, úgyhogy kérlelőre fogta a dolgot,

és jó érzéssel aput célozta meg Bea helyett. – Hugó, légszi, menjünk, ha mindenképp akartok, de legyen jövő hét, vagy két hét múlva! Ez a hétvége most életbe vágó!

– Te mit gondolsz, Ábel? – nézett rám apu, én meg, bármennyire bírom, most szerettem volna kézfejen szűrni egy villával. Nem mer válaszolni Zsombornak, úgyhogy átpasszolja nekem a labdát **(metaforákban jó vagyok)**, igazán csodálatos. Láttam, hogy Zsombor rám néz, és azt is, hogy ha most felé fordulnék, kérlelő lenne a tekintete. Ezt a pillanatot igazából győzelemnek is tekinthettem volna, annál viszont sokkal jobban belém állt az ideg a gondolatra, hogy egy egész hétvégére össze leszek zárva a családommal – vagyis az apámmal meg két idegennel –, szóval megpróbáltam megmenteni ettől mindenkit.

– Hát, igazság szerint még nem vagyok teljesen jól. – Még a kezemet is a homlokomhoz emeltem, mint aki ebben a pillanatban is épp fájdalmakat él át. – És hát egy síelés... Még a végén fejre állok, és az most nem lenne túl jó.

– Látjátok? – kapott a szón Zsombor. – Egy-két hét, és ő is jobban lesz, meg nekem se lesz annyi dolgom, és mehetünk! Király lesz, síelés rulez!

Apu és Bea összenéztek.

– Az az igazság, hogy már lefoglaltuk a szállást – szólalt meg Bea, és most először egy kicsit bizonytalanak látszott. Felém fordult, és megérintette a homlokomat. – Tényleg nem vagy jól? Nekem úgy tűnt, hogy már nincsenek fájdalmaid, nem kértél több Cataflamot se.

– Olyan nagyok nincsenek, ja – dadogtam zavartan. Más

kérdés volt apunak kamuzni, és más egy alapvetően rendes nőnek, aki a fejemet cirógatta, és csak jót akart, még ha hülye eszközökkel is. – De a síelés...

– De hát te olyan jól síelsz! – szólt közbe apu lelkesen. – És tudom, hogy imádod, akkor most mi a baj? Majd vigyázunk rád.

Hallottam, hogy Zsombor visszafojtja a lélegzetét. Hát, igen, ezt az apró adalékot elfelejtettem közölni: odavagyok a síelésért, és apuval egy csomót mentünk Ausztriába meg Szlovéniába, miután anyu lelépett. Most erre mit mondjak?

– Lesz snowboard is! – fordult Bea Zsomborhoz. – Az se érdekel?

– De... – Zsombor megint morcosan maga elé meredt. Csend lett, a pincér pedig kihasználta az alkalmat, és mellénk pattant.

– Hozhatok esetleg desszertet? Vagy kávét?

– Egyetek egy desszertet, fiúk, nagyon jók vannak! – Apu tényleg nagyon igyekezett.

Elém tolta a kinyitott étlapot, én meg majdnem kapásból visszatoltam, de elkövettem azt a hibát, hogy apura néztem. Konkrétan könyörgött a szemével, hogy segítsek már egy kicsit, és hirtelen rájöttem, nekem igazából baromira nem ahhoz kell lojálisnak lennem, aki meg se próbált megismerni, ellenben fejbe dobott egy labdával, hanem ahhoz, aki mindig mellettem áll, bármi is történjen. Az étlapra pillantottam, és ráböktem a panna cottára. Apu ragyogva továbbította a rendelést, és Zsombor felé tartotta a lapot, de azt várhattuk, hogy ő megenyhüljön: úgy tett, mintha észre se vette volna, előszedte

a telefonját, és nyomkodni kezdte. Miután a pincér elment, Bea finoman a fia karjára tette a kezét.

– Zsombor, légy szíves, tedd el azt a telefont...

– Szállj le rólam! – morogta Zsombor válaszul, mire Bea arca megkeményedett.

– Hogy beszélsz velem, kisfiam?

– Én legalább beszélek veled! – Zsombor kinyomta a telefont, visszacsúszttatta a zsebébe, és dühösen az anyjára meredt. – Ha már arra se vetted a fáradságot, hogy megkérdezz erről a rohadt síelésről, nem vagyok köteles jó pofát vágni hozzá!

– De mi csak azt szeretnénk, ha... – Bea hangja könnyörgőre váltott, most hallottam először ilyennek, és végleg biztos lettem benne, hogy imádja a gyerekét, még ha Zsombor nem is veszi észre. – Azért foglaltuk le a hétvégét, mert azt mondtad, akkor nem szoktatok a kampánnyal foglalkozni...

– Különben is, az már elvileg kampánycsend, nem? – szólt közbe apu, én meg legszívesebben lekapartam volna az arcom. Néha tényleg nem vágja, mikor kell befogni. Zsombor szeme lassan, hitetlenkedve fordult felé, aztán felállt.

– Léptem – közölte. – Otthon tali.

– Zsombor, ülj le! – Bea megint az erélyes kártyát húzta elő, de most nem hatott. Zsombor nem is válaszolt, csak jó szokása szerint megrántotta a vállát, és kísértelt az étteremből. Mi meg ott maradtunk, mint egy nem csonka és nem teljes, vagyis igazából nem is tudom, milyen család.